

דגל לא דגל

הפיאודלים טוענים כי העובדים, הרוצים בחלוקה צודקת יותר של ההכנסה הלאומית, מתמרדים נגד המדינה. בשם המדינה, בשם האינטרס הלאומי, הם מגישים אולטימטום לכל קבוצה של שובתים — ביחוד כשהם שובתים כמפעל השייך במישרין לאותם הפיאודלים, כמו נמל חיפה או חברת אל על.

אולם מי היא המדינה, אם לא העם העובד? מהו האינטרס הלאומי, אם לא האינטרס של המוני העובדים, המהמים את רובו המכריע?

בשם איזה אינטרס מדברים הפיאודלים, אם לא בשם האינטרס של מעמד שליט קטן וצר, אכזרי המנגנון ודוכסי המשק הפרוטקציוניסטי? כאשר נוצרת התנגשות בין הכת השלטת לבין העם העובד — לא העם הוא המורד נגד השלטון. השלטון הוא המורד נגד העם.

לא ה"מוצגים" מורדים ב"נציגים" — ה"נציגים" מורדים ב"מוצגים"!

★ ★ ★

אין צורך בדמאגוגיה סוציאלית כדי להתקומם נגד המגמה השלטונית. אין אפילו צורך להיות סוציאליסט מושבע, ולהסתמך על דוקטרינה זו או אחרת מימים אחרים וארצות אחרות.

די להצביע על המציאות הישראלית כמות שהיא. גם במשק קאפיטליסטי מודרני ניתן לפועלים חלק גדול והולך בהכנסה הלאומית, ואין מגבילים את המאבק המקצועי. דוברי הקאפיטליזם הכירו בעובדה כי לא ייתכן משק יצרני, ללא שיתופו של פועליהיצור. רק כאשר נמשכים אנשים למקצועות הייצור, יש סיכוי להתקדמות.

בארצות הברית נחקקו, בשעתו, כמה חוקים המגבילים במידהמה את חופש השביתה, אך כיום מנסים לבטלם. כל אגודה מקצועית חופשית לחלוטין, ומדי פעם מסעירות את אמריקה שביתות עצומות, מבלי שיעלה על דעת איש לאסרן. בצרפת של דהגול, מדינה בה שולט הימין השמרני, נערכת עתה סידרה אינסופית של שביתות בסקטורים הציבוריים. איש לא הציע עדיין ברצינות להחזיר שם את התקופה הפיאודלית, במסחה של אירגונים "נציגים".

כי שום עובד אינו שובת להנאתו, וביחסים מקצועיים היפשיים סוף ההגיון לנצח.

ורק בישראל, בה מניף השלטון את הדגל האדום באחר במאי, נמצא המפע האנטי פועלי כעיוצמו: המפע לאיסר השביתות, לביטול תוספת ההיוקר, לבלגות עליית השכר, נגד ביטוח-בריאות ממלכתי, נגד ביטוח אבטלה.

★ ★ ★

ע? העם העובד להניף את הדגל, שיכריז: האירגון ה"נציג" של העובדים מורד בציבור העובדים. איך להניף? איפה להניף? מתוך העם העובד עצמו צמחו, בשעתו, ניצני המאבק העצמאי — ועדי-הפעולה.

אחרי התנופה הראשונה נחלש המתח. כי החודשים היו משולבים יתר על המידה במערך המפלגתי הקיים — וכל קשר מפלגתי הוא בעוכרי המאבק. כי כל המפלגות משולבות במישטר הקיים.

מפ"ם נכנסה לקואליציה, ומאז היא עוצרת את הוועדים. מק"י מנהלת פלייט גלוי עם השלטון, וקיים ספק לגבי נכונותה להרגיזו יתר על המידה. ואילו גח"ל, מאז הצטרפותה להסתדרות, הצויה בנפשה.

ועדי-הפעולה של האקדמאים נפלו קורבן לתמימות הפוליטית, שהיא נחלתם של אקדמאים כה רבים. הטכסיס המחוכם של "תנועת החיתורים" פיתה אותם, עד כי הלכו אחרי ספיר כמו הילדים אחרי מנג'ו-החליל באגדה הידועה. זהו המצב כיום. הוא לא צריך להישאר כך.

אני מאמין כי מובת המדינה, מובת האינטרס הלאומי, מחייבת הקמת מערכת ועדי פעולה עצמאיים, פעילים וחדורי רוח-קרב. לא לשביתת ההסתדרות, אלא לטהור ההסתדרות.

כדי להוציא את הדגל מידו אכזרי המנגנון, הרוביקן על העם העובד, ולהחזירו לידי העובד עצמו.

★ ★ ★

ע? האירגון הייצוגי של העם העובד, האירגון הייצוגי, המצויד בשריון מפלגתי עבה, החולש על כל עשרות מיליונים ל"י.

עתה, כמו אז, מתנופה הדגל האדום על שטון פיאודלי. שלטון זה מקטין, בהדרגה, את חלקו של פועליהיצור בהכנסה הלאומית. הוא מנהל נגדו מסע-השמצות בנוסח "השכירים רוצים לחטוף ולאכול".

ובעוד שהפיאודלים החדשים נוסעים במכוניות-ראוזה אמריקאיות, על חשבון העם העובד, אין פועליהיצור יכול לחלום על רכישת מכונית, כמו עמיתו הצרפתי או הגרמני.

פועליהיצור הוא עמודה-שדרה של כל משק יצרני. בישראל אין הוא מקופח רק בהשוואה למנצלים, הפיאודלים של המנגנון הציבורי, אלא גם בהשוואה לעובדים אחרים. עתה בא האירגון ה"נציג" שלו ורוצה לשלול ממנו גם את הדרך האחרונה לשפר את מצבו, דרך המאבק המקצועי. זהו טיבו של הדגל האדום בישראל, באחד במאי 1966.

★ ★ ★

זלם הדגל האדום, שכבר שינה פעם את תוכנו, יכול לשנות את תוכנו שוב. וכדי לקבל באותה צורה.

"דגל אדום נישא במום..."

אדוני, כן אין העובד הישראלי יכול להחליף את האירגון הייצוגי שלו. האיכר לא יכול היה להילחם באכזר המשוררין על סוסו. האזרח הישראלי של ימינו אינו יכול להילחם באירגון הייצוגי, המצויד בשריון מפלגתי עבה, החולש על כל עשרות מיליונים ל"י.

עתה, כמו אז, מתנופה הדגל האדום על שטון פיאודלי. שלטון זה מקטין, בהדרגה, את חלקו של פועליהיצור בהכנסה הלאומית. הוא מנהל נגדו מסע-השמצות בנוסח "השכירים רוצים לחטוף ולאכול".

ובעוד שהפיאודלים החדשים נוסעים במכוניות-ראוזה אמריקאיות, על חשבון העם העובד, אין פועליהיצור יכול לחלום על רכישת מכונית, כמו עמיתו הצרפתי או הגרמני.

פועליהיצור הוא עמודה-שדרה של כל משק יצרני. בישראל אין הוא מקופח רק בהשוואה למנצלים, הפיאודלים של המנגנון הציבורי, אלא גם בהשוואה לעובדים אחרים. עתה בא האירגון ה"נציג" שלו ורוצה לשלול ממנו גם את הדרך האחרונה לשפר את מצבו, דרך המאבק המקצועי. זהו טיבו של הדגל האדום בישראל, באחד במאי 1966.

זלם הדגל האדום, שכבר שינה פעם את תוכנו, יכול לשנות את תוכנו שוב. וכדי לקבל באותה צורה.

אחד במאי הוא יום הדגל האדום. אולם השנה כמעט ולא נראה הדגל, כשם שכמעט ולא הורגש האחד במאי כולו.

ורק באשדוד הוא הורגש. שם שרפו המוני המובטלים את הדגל האדום, בשעה שעלו על בנייני ההסתדרות ועשו בהם שמות.

ובכך יש הגיון. הגיון הנובע מעצם ההיסטוריה של הדגל האדום עצמו. היסטוריה המובילה ישר מפאריס לאשדוד. הבה ונספר אותה עוד פעם.

★ ★ ★

דגל האדום לא נולד כסמל המרד. הוא נולד דקא כסמל הדיכוי.

הוא לא נולד כסמל העם העובד. הוא נולד כסמל שלטון החמס, שדוכא את העם העובד.

השלטון המלוכני הצרפתי, מיבצר הריאקציה הפיאודלית. היה נוהג להשתמש בדגל האדום לשם הכרזה על מצב-חירום פנימי. כשם שהשלטון הבריטי בארץ היה מכריז על עוצר ומצב צבאי ברמקולים שהותקנו על גבי משורינים, כך היתה הממשלה הצרפתית מניפה את הדגל האדום כשהיתה מחליטה להכריז על מצב צבאי, כתגובה על התקוממות המונית.

אחרי נפילת הבסטיליה, כאשר המהפכה העממית הלכה והתגברה, החליט הפרלמנט להנהיג חוק צבאי בעתות התפרעות המונית. הוחלט כי הנפת הדגל האדום תשמש אות לכניסת החוק הצבאי לתוקפו.

כך הונף הדגל האדום באותו יום גורלי, ה-17 ביולי 1791, כאשר הצבא הצרפתי, בפקודת לאפאייט, פתח באש על ההמונים המתמרדים בשדה-מארס בפאריס. והרג מאות מהם. אחרי יום זה שינה אותו דגל את מהותו. ההמונים הניפו את הדגל האדום, ועליו הכתובת: "העם מכריז על מצב צבאי נגד חצר-המלך".

כלומר: העם הוא הריבון. אם השלטון מפר את רצון העם — הרי לא העם הוא המורד, אלא השלטון.

העם מניף את הדגל האדום כדי להכריז שהשלטון התמרד נגדו. תחת הדגל האדום קם העם כדי לסלק את שלטון-הדיכוי המרדני.

★ ★ ★

ישראלה שני ימינו, הפך הדגל האדום שוב דגלו של השלטון.

אמנם, זהו שלטון אשר רוממות העם העובד בפיו. בהניפו את הדגל האדום מעל לארמונות-הפאר והיכלי-השיש שלו, מתיימר השלטון להניף את דגל הפועלים.

אך מה מסמלים ארמונות-פאר אלה? הארמונות נבנו בכסף שנלקח בכוח מכיסו הפועלים. האיש העובד שילם את גובהו להסתדרות, מבלי שהיתה לו השפעה על קביעת גובה המס, ועל דרכי השימוש בו.

יתר על כן: ארמונות אלה משמשים כיום, כגלוי ובמפורש, לשבירת רצונו של הפועל. כאשר ציבור של עובדים מכריז על שביתה במקום כלשהו — מנסחים בארמונות-פאר אלה את האולטימטום התובע מהם להיכנע ללא תנאי. אין הבדל רב בין סגנון ההודעות השחצניות האלה לבין סגנון השרים של לואי 16.

ההסתדרות מדברת אל הפועלים בשם שהי מלך דיבר אל העם הצרפתי — כלשוני איומים וסחימה.

בארמונות אלה מנוהל חלקי-הארי של המשק הישראלי — זה הקרוי "משק הפועלים", בעוד שלפועלים אין שום השפעה על ניהולו, ואין שום הנאה מפירותיו.

בארמונות אלה, תחת דגליהענק האדומים, נערכים עתה הדיונים על "חוקי-העבודה" החדשים, שמטרתם היא לאפשר למשטרה להשליך עובדים שובתים לכלא. להטיל עליהם קנסות ועונשי-מאסר. יוזמי חוקים אלה מתכננים לשלול מן הפועל כל זכות עצמאית, להפקירו לשרירות-לבו הבלעדי של ה"אירגון הייצוגי".

★ ★ ★

באן יש הקבלה מסוימת לימי לידתו של הדגל האדום. כי מה זה "אירגון יציג" — אם לא מהדררה מודרנית של האדון הפיאודלי?